

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน กับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียน โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยมี ๒ กลุ่ม ควบคู่กันคือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์พลศึกษาซึ่งทำหน้าที่หัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษามัย จำนวน ๕ คน และกลุ่มตัวอย่างประชากรอีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.๔, ม.๕, และ ม.๖) ของโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๕๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

๑. มาตราวัดทัศนคติทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของสุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ ๐.๘๐
๒. แบบทดสอบทักษะทางกีฬาทั่วไปของจอห์นสัน (Johnson Test of General Sports Skills) ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์ทุกคนเท่ากับ ๐.๘๐ มีรายการทดสอบ ๕ รายการ
๓. แบบสอบถามเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วย วัตถุประสงค์ กิจกรรม วิธีจัดและดำเนินการ

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยให้นักเรียนตอบมาตราวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา และทดสอบทักษะทางกีฬาทั่วไปโดยมีผู้ช่วยในการวิจัยร่วมดำเนินการทดสอบ แล้วทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และสหสัมพันธ์ทุกคน วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

๑. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทุกคนระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนและความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไป เท่ากับ ๐.๘๖ ไม่นับสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๒. ที่ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในเกณฑ์ และ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

๓. คะแนนความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไป ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร มีค่าเฉลี่ย ๒๒๕.๗๕ นักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีคะแนนความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปเฉลี่ยสูงสุด ๒๗๔.๐๐ ส่วนนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคะแนนความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปเฉลี่ยต่ำสุด ๒๕๕.๐๔ และความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แตกต่างกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔. จากการศึกษาโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน ของโรงเรียนสาธิต ของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร พบว่า

๔.๑ วัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาที่ครูพลศึกษา ของโรงเรียนสาธิต ของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร เห็นว่าสำคัญและควรเน้นมากที่สุด คือให้ เกิดการพัฒนาการในค่านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ให้เป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา มีความสามัคคี และมีระเบียบวินัย ส่วนข้อที่ครูพลศึกษาเน้นน้อย คือ ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา

๔.๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีกิจกรรมที่จัดสอนนักเรียนมากที่สุด คือ ๑๔ กิจกรรม และกิจกรรมที่โรงเรียนสาธิต ของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานครจัดสอนตรงกัน คือ กิจกรรมแฮนด์บอล วอลเลย์บอล ศิลปะป้องกันตัว ยิมนาสติกส์ กรีฑา และ บาสเกตบอล

๔.๓ อัตราส่วนของครูพลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนในคาบหนึ่ง ๆ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอัตราส่วนครูต่อจำนวนนักเรียน ๑ ต่อไม่เกิน ๓๐ คน ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่น้อยกว่าโรงเรียนสาธิตอื่น ๆ

๔.๔ อัตราส่วนการสอนของครูพลศึกษาต่อหนึ่งสัปดาห์ ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีชั่วโมงการสอนน้อยที่สุด คือ ๑๑-๑๒ ชั่วโมง และโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนน้อยรองลงมาคือ ๑๓-๑๔ ชั่วโมง

๔.๕ จำนวนครูพลศึกษาของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีมากที่สุดคือ มากกว่า ๑๔ คน รองลงมาคือโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีครูพลศึกษา ๘-๑๐ คน

๔.๖ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีสนามที่ใช้ในการเรียนการสอนมากที่สุด ๓-๕ แห่ง และสภาพสนามอยู่ในเกณฑ์ดี และปานกลางตามลำดับ

๔.๗ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ไม่ได้จัดทำโครงการสอนพลศึกษาและไม่ได้จัดกิจกรรมเสริมสมรรถภาพทางกายด้วย

๔.๘ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพุ่มวัน โรงเรียนศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีจำนวนอุปกรณ์ต่อจำนวนนักเรียนในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๕ ส่วนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีอัตราส่วน ๑ ต่อ ๑๐ และพบว่าโรงเรียนสาธิต ของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานครทั้ง ๕ แห่ง ครูพลศึกษาไม่ได้ใช้สันทัดอุปกรณ์ประกอบในการเรียนการสอน

๔.๙ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใ้รับงบประมาณทางด้านพลศึกษาต่อปี มากกว่า ๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งมากกว่าโรงเรียนสาธิตแห่งอื่น ๆ

๔.๑๐ โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ๕ แห่ง จัดให้มีการแข่งขันที่ร่างกายในโรงเรียนทุกภาคการศึกษา และส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนทุกปี

๔.๑๑ โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานครทั้ง ๕ แห่ง ส่วนใหญ่มีครูพลศึกษาที่หัดทักษะทางด้านกีฬาอยู่ในเกณฑ์ดี

๔.๑๒ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ใช้แบบทดสอบมาตรฐานในการวัดและประเมินผลวิชาพลศึกษา

สรุปผลการจัดโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนพบว่าโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ที่จัดโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนได้ดีที่สุด เรียงตามลำดับได้ดังนี้

๑. โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คะแนนรวม ๑๐๘ คะแนน

๒.	โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง	คะแนนรวม	๑๐๘	คะแนน
๓.	โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	คะแนนรวม	๘๘	คะแนน
๔.	โรงเรียนสาธิตศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร	คะแนนรวม	๘๗	คะแนน
๕.	โรงเรียนสาธิตศรีนครินทรวิโรฒ	คะแนนรวม	๘๘	คะแนน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน และความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไป เท่ากับ ๐.๘๒ ไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ แสดงว่ามีปัจจัยคัดสรรกันทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา และ โปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนไม่สัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไป และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียน เท่ากับ ๐.๘๕ ไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตามจากการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร พบว่ามีค่า เท่ากับ ๐.๒๒๒ ไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๐๑ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของนพดล นิละเสถียร ที่พบว่า "ทัศนคติต่อพลศึกษามีความสัมพันธ์กับทักษะกีฬาในทางบวกซึ่งแสดงว่านักเรียนที่มีคะแนนทัศนคติต่อพลศึกษาสูง ย่อมมีคะแนนทักษะทางกีฬาสูงกว่า"^๑ และจากผลการวิจัยนี้พบว่า พลศึกษาของนักเรียนโดยส่วนรวมมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะกีฬาในทางบวก แสดงว่า ทัศนคติเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่มีผลทำให้ทักษะทางกีฬากิ่งที่นพดล นิละเสถียร อภิปรายว่านักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา จะเห็นคุณค่าหรือความสำคัญของการออกกำลังกาย ย่อมนำไปปฏิบัติหรือฝึกซ้อมเป็นประจำสม่ำเสมอ ก็จะทำให้มีทักษะกีฬามากขึ้น^๒

^๑นพดล นิละเสถียร, "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อพลศึกษา ทักษะทางกีฬาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น," หน้า ๕๐.

^๒เรื่องเดียวกัน.

ขอเสนอแนะ

๑. จากการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ควรคำนึงถึงทัศนคติ ต่อวิชาพลศึกษาและโปรแกรมการสอนพลศึกษาในชั้นเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไป ดังนั้นวิธีการหนึ่งที่จะทำให้ให้นักเรียนมีทักษะทางกีฬาได้คือการปลูกฝังให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาและการปลูกฝังทัศนคติต่อวิชาพลศึกษานี้ควรจะเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพราะการปลูกฝังทัศนคติที่ดีให้แก่เด็กเรียนตั้งแต่แรกนั้นย่อมดีกว่าการแก้ไขทัศนคติที่ไม่ดีของนักเรียนในภายหลัง

๒. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของเด็กเรียนโรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในเกณฑ์ ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันจึงควรหาวิธีการปลูกฝังทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัย ในกรุงเทพมหานคร ให้อยู่ในเกณฑ์ที่สูงยิ่งขึ้น

๓. การจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาควรนำเสนอสื่อทัศนูปกรณ์มาใช้ประกอบการเรียนการสอนด้วย หรือหากโรงเรียนไม่มีสื่อทัศนูปกรณ์ก็ควรเสนอตั้งงบประมาณเพื่อจัดซื้อด้วย

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัย

๑. ควรศึกษาปัจจัยที่ควรคำนึงอื่น นอกเหนือจากที่ได้วิจัยในครั้งนี้อาจมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปหรือไม่

๒. ควรศึกษาสาเหตุหรือตัวแปรที่ทำให้ความสามารถทางทักษะกีฬาทั่วไปของนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงแตกต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย